

IVAN RESMAN IN IZSELJENSKA PROBLEMATIKA

Ivan Vogrič*

COBISS 1.03

IZVLEČEK

Ivan Resman in izseljenska problematika

V prispevku skuša avtor sintetično prikazati življenjsko zgodbo o manj znanem gorenjskemu pesniku Ivanu N. Resmanu (1848–1905), na čigar življenje je vplivala izselitev njegove družine v Združene države Amerike v zelo zgodnji fazi selitvenih tokov. Nanj je kasneje vplivalo tudi stalno službeno premeščanje, kot posledici izrazitega angažiranja na narodnoobrambnem področju. Prav to je bilo ovira, ki je vsaj delno pripomogla, da se ni vključil v sodobno literarno dogajanje na Slovenskem. Dal pa je velik doprinos pri širjenju bralne kulture in kot podpornik društev in dijakov. Njegove pesmi spadajo še danes – kljub temu, da je domala pozabljen – v repertoar slovenskega zborovskega petja.

KLJUČNE BESEDE: kulturna zgodovina, izseljestvo, slovenska književnost

ABSTRACT

Ivan Resman and emigration problematic

In the contribution, the author tries to present synthetically the life story of a less known Carniolian poet Ivan N. Resman (1848–1905) on whose life the migration of his family to the United States of America in the early phase of migration streams, influenced. His life was also marked by constant transferring to different places of work because of engagement in national defence sphere. This was the hindrance that partially caused he did not include in modern literary events in Slovenia. However, he contributed much in spreading reading culture and as a supporter of societies and pupils. His songs are still – despite the fact he is almost forgotten – part of the repertoire of Slovene choir singing.

KEY WORDS: cultural history, emigration, Slovene literature

Na prelomu 19. in 20. stoletja je v slovenskem kulturnem prostoru pustil pečat literarni entuziast in kulturni delavec Ivan Resman. V slovenski kulturni srenji in javnosti nasploh je spomin nanj danes skorajda zbledel, da pa je imel določene zasluge nam priča dejstvo, da je pokopan kar med velikani slovenske književnosti, sredi Ljubljane. Njegovo življenje je bilo povezano tudi z izseljenci, in to iz več razlogov.

* Magister zgodovine, publicist, SI-1000 Ljubljana, Vrhovci, Cesta VIII 5 b, ivanvogric@hotmail.com

Najprej nekaj osnovnih biografskih podatkov. Resman je bil rojen na Jurjevo leta 1848 na Zgornjem Otoku pri Mošnjah na Gorenjskem. Kot trdijo njegovi poznavalci, je bil po materi v daljnem sorodstvu s Francetom Prešernom.¹

Zaradi nadarjenosti so ga poslali študirat v Ljubljano, kjer je leta 1861 začel obiskovati Alojzijevišče. Sredi študija pa je prišlo do enega od prelomnih trenutkov v njegovem življenju: oče je prodal kmetijo in odšel z materjo in sedmimi otroki v Ameriko. »Beriči so spravili poštenega moža iz domovine«, je več let zatem zapisal v avtobiografskem zapisu.²

Resmanovi so odšli v Združene države Amerike v času, ko se je tja izselila prva večja organizirana skupina Slovencev. Sestavljalo jo je kakih petdeset Gorenjcev, povečini iz Mojstrane, Dovja in okolice Bleda. Zgodovinopisje navaja, da je skupina krenila na pot na vzpodbudo Franca Pirca (1785–1880), poleg Barage enega najpomembnejših slovenskih misijonarjev v ZDA. Ta se je med obiskom v domovini 1863–64 srečal s skupino rojakov, ki mu je izrazila namen, da bi se izselila v ZDA. Njena želja se je skladala s Pirčevo, ki je zagovarjal idejo utrjevanja katolicizma s pomočjo priseljencev zlasti iz Srednje Evrope (v prvi vrsti Nemcev in Slovencev) v zvezni ameriški državi, kjer je deloval – Minnesoti. Časopisa Zgodnja danica in Novice sta Pirca aktivno podprla, pri čemer nista skrivala želje, da bi preko oceana nastala »nova Slovenija«. Žal pa Pirc in skupina Gorenjcev nista uskladila odhoda, tako da je slednja krenila na pot preden je prejela od omenjenega slovenskega misijonarja detajlne napotke za izselitev. Ko je prišla v Ameriko, leta 1865, ni uspela priti v stik s Pircem in se razkropila.³

Zanimivo je, da je Zgodnja danica nekajkrat objavila v nadaljevanjih odlomke pisem, ki jih je iz St. Josepha v Minnesoti poslal oče Ivana Resmana, Andrej.⁴ Iz njih

¹ Ta podatek zasledimo npr. v Slovenskem narodu, št. 91, 22.4.1901, v oceni Resmanove pesniške zbirke Moja deca, in v Slovanu, 1905, št. 3, str. 93, v nekrologu ob smrti. Iz župnijskih knjig izhaja, da je bila njegova mati Mina Zupanc.

Glede datuma rojstva se pojavljajo v biografskih zapisih nekatere nejasnosti. Slovenski narod, št. 5, 7.1.1905 je zapisal npr., da je bil Resman rojen 16.5.1848. Tudi v župnijskih knjigah (kot krstno ime je navedeno Johan Nepomuk) je datum dvoumen, saj je slabo čitljiv. Zato sem kot najbolj verodostojen datum vzel v poštev avtobiografske podatke, ki se ujemajo s tistimi iz Slovenskega biografskega leksikona.

² Slovenski narod, št. 91, 23.4.1898. Takrat je Resman objavil zapis ob svoji petdesetletnici. V zapisu opisuje tudi zadnje srečanje s svojimi ožjimi člani družine pred odhodom v Ameriko. Do tega je prišlo Pri Figovcu, očitno v Ljubljani.

³ Gl. zlasti Majda Kodrič, Franc Pirc in nastanek prvih slovenskih naselbin v Združenih državah Amerike, Dve domovini, 2003, št. 18, str. 56–57. Marjan Drnovšek, Pismo Apolonije Noč od Sv. Jožefa/St. Joseph, Minnesota (1855), Dve domovini, 2003, št. 18, str. 69 in 78.

Trdnih dokazov, da so Resmanovi odšli v ZDA z omenjeno skupino, ni. Vseeno pa se čas njihovega odhoda (po Resmanovem pričevanju je bilo to v tretjem letu bivanja v Alojzijevišču, po podatkih Slovenskega biografskega leksikona pa v četrtem razredu, s tem da se podatka verjetno ne izključujeta) nekako sklada s časom odhoda skupine Gorenjcev. Tudi zvezna ameriška država, kjer so se nastanili, je bila ista.

⁴ Zgodnja danica, št. 35, 10.12.1866; št. 36, 20.12.1866; št. 26, 10.9.1867; št. 27, 20.9.1867.

Ni nikakršnega dvoma, da je bil avtor pisem pesnikov oče. V prvem pismu ga je časopis predstavil kot Andreja Resmana, po domače Kojca, kmeta z Otoka na Gorenjskem. Iz župnijskih knjig in

preveva zelo optimističen vtis nad novo deželo, razen kar zadeva stikov z nekaterimi skupinami Indijancev. Tovrstna pisma so bila objavljena v zgodnjem obdobju izseljevanja v ZDA, predvsem zaradi potopisnih zanimivosti.

Izselitev družine v Ameriko je nedvomno zaznamovala Resmanovo življenje. O tem priča eden od psevdonimov, ki ga je uporabil, namreč Ivan Ameriški, ko je poslovenil veseloigro v enem dejanju Srce je odkrila.⁵ Izseljenski motiv se pojavlja tudi v edini njegovi pesniški zbirki, Moja deca, objavljeni sicer več let pozneje.⁶

Še zelo mlad je nastopal v igrh Dramatičnega društva, s tem da je skupaj z opernim pevcem Josipom Nollijem uprizoril leta 1868 igro Gospod regisseur.⁷ Naslednje leto je za dijaško Vodnikovo in Prešernovo proslavo v Čitalnici v Ljubljani imel govor.

Vmes je dognal, da ni nadarjen za »gospoda«. Potem ko je dopolnil šest letnikov, je prekinil študij na Alojzijevešču in se je goreče zavzel za ideje slovenskega nacionalnega gibanja: »... odšel sem torej ven – mej svet. In to leta 1867/68 s tem navdušenjem in tem zdravjem! Povsod smo bili prvi in zadnji pri narodnem prerajevanju, bojevanju in vrenju. Malo manj bi ne bilo škodilo! Ali kdo naj je zajezil nas hudournike?«⁸

Povezal se je z Lovrom Tomanom, s tem da je vzpostavil stik tudi z drugimi narodnimi prvaki: Bleiweisom, Razlagom, Costo, itd. Leta 1867 je zaradi sodelovanja na protiturnarskih demonstracijah (uperjenih proti nemškogovorečim skupinam, ki so bile protiutež sokolom) pristal v preiskovalnem zaporu. Pri sodni obravnavi je bil nato oproščen.⁹ Ta dogodek priča o zaostrenih razmerah, ki so tedaj vladale v odnosih med slovenskim in nemškogovorečim življem.

Iz zapuščine Ivana Prijatelja je razvidno, da je junija 1869 opravljal na gimnaziji maturitetne izpite.¹⁰ Po odsluženem vojaškem roku na Tirolskem (prav iz te izkušnje je zajel snov za podlistek Iz vojaškega tabora, objavljenem v Slovenskem narodu leta 1875) je želel nadaljevati študij. Zanimalo ga je pravo, vendar zaradi pomanjkanja sredstev – člani družine ga niso mogli podpreti – se je čez čas raje zaposlil kot uradnik na Južni železnici. To mu je omogočilo, da je službeno prišel v Trst.

V Trstu se je povsem vključil v kulturno življenje tamkajšnje slovenske skupnosti. Leta 1873, ob peti obletnici Čitalnice v Rojanu (in hkratni otvoritvi novega gledališkega

avtobiografskega zapisa Ivana Resmana res izhaja, da je bilo njegovemu očetu ime Andrej; v tem zapisu celo navaja domačijsko ime (ko govori o prihodu matere »h Kojču na Otok«).

⁵ Slovenski biografski leksikon, III, Ljubljana: Zadružna gospodarska banka, 1960–1971, str. 86. Prim. tudi Slovenska Talija, Ljubljana: Dramatično društvo, 1876.

Poleg omenjenega psevdonima je uporabljal tudi psevdonima Doran in Nisvodoran.

⁶ Moja deca, Celje: samozaložba, 1901. Izseljensko vprašanje je prisotno predvsem v pesmih Čez leto dni, Slovo in Fantu. V njih se izseljenski motiv prepleta z ljubezenskim, ki je med najbolj prisotnimi v Resmanovi poeziji.

Kot je zapisano v Slovenskem biografskem leksikonu, III ..., str. 86, Resmanova čustva niso globoka, izraz je preprost in domač, a poln toplega občutja.

⁷ Slovenski biografski leksikon, II, Ljubljana, Zadružna gospodarska banka, 1933–1952, str. 204.

⁸ Slovenski narod, št. 91, 23.4.1898.

⁹ Slovan, 1905, št. 3, str. 93.

¹⁰ V zapuščini so ohranjene pesnikove maturitetne naloge. Gradivo hrani Narodna univerzitetna knjižnica v Ljubljani (NUK), Rokopisni oddelek, Ms 731, Ivan Prijatelj.

odra), je imel slavnostni govor. Bil je ponosen na nalogo, ki jo je opravljala čitalnica, saj je s svojim delovanjem dokazala, da »sredi mesta imamo svoje ognjišče«.¹¹

V času službovanja v Trstu je kasneje opravljal tudi tajniška opravila pri tržaškem Delavskem podpornem društvu. Iz prispevka, objavljenega takoj po smrti, izhaja, da »v tej lastnosti je šel z deputacijo do tedanjega dvornega svetnika Rinaldinija prosit, naj se društvu dovoli javni nastop z zastavo«.¹² V prispevku ni povsem jasno, kdaj naj bi do tega prišlo; verjetno tudi zaradi tega, ker je bil objavljen nekaj desetletij po opisanem dogodku. Znano je, da je časnik Edinost iz Trsta objavil poziv za ustanovitev omenjenega društva že leta 1877 in da je bil ustanovni občni zbor januarja 1879. Edinost je malo kasneje objavila pravilnik društva. Septembra 1882 pa je društvo slovesno razvilo društveni prapor, s tem da je organiziralo odmevno prireditev. Še prej – kot trdita Kuret in Žitko – so ustanovitelje društva oblasti proglasile za hujskače, tako da so kmalu zapustili društvo.¹³

V prispevku, objavljenem po smrti, izhaja, da so Resmana že čez tri dni po srečanju z dvornim svetnikom službeno premestili iz Trsta v Alo, kraj na današnjem Tridentinskem (tedaj Tirolskem), kjer so živeli pretežno Italijani. Taisti Slovenski narod je pri tem poročal, da šele čez dolgo časa se je Resmanu posrečilo, da je prišel spet na Slovensko.

Za Resmana je bil odhod na Tridentinsko spet prelomen trenutek, kajti okusil je grenkobo bivanja zunaj domovine. Službovanje v oddaljenem kraju na mejah cesarstva je namreč takrat – glede na geografsko prostranost tedanje Avstro-Ogrske – pomenilo prav to. Položaj je bil za Resmana toliko bolj težaven, če pomislimo, da je tja odšel neprostovoljno. Pri tem ga lahko primerjamo s položajem nekaterih drugih slovenskih literarnih ustvarjalcev, v prvi vrsti s Franom Masljem-Podlimbarskim, ki je približno v istem času, kot oficir avstro-ogrske vojske, bil večkrat premeščen, med drugim v Bosno, ki je tedaj veljala za neugodno službeno okolje.

Resmanov položaj se je nekoliko razlikoval od položaja ustvarjalcev, ki so se samoiniciativno odločili za odhod iz domovine. Tovrstni kulturniki (npr. Josip Stritar, kipar Franc Berneker, v določenem obdobju Cankar, itd.) so namreč odhajali na tuje zaradi stiske v domačem okolju in iskanja boljših pogojev za njihov umetniški razvoj.¹⁴

Resmanova domoljubna čustva, kljub položaju kvazi-izgnanca, so ostala vsaj tako živa kot prej, vendar delovanje v pravem pomenu besede na narodnem področju – zaradi fizične oddaljenosti – je nadaljeval šele z vrnitvijo na slovensko etnično ozemlje.

¹¹ Slovenski narod, št. 166, 22.7.1873.

¹² Slovenski narod, št. 5, 7.1.1905.

¹³ Boris Kuret-Salvator Žitko, Zastava, sveta bodi ti nam vez, Trst: Devin, 1997, str. 94. V tem zapisu Resman ni omenjen.

¹⁴ Njihov položaj je nazorno orisal Ivan Cankar v delu Tujci (1901), ki obravnava prav to problematiko: »... Domovina je rodila imenitne može, ali služili ji niso, ker jim sama ni služila. Družina jih ni redila, pognala jih je preko praga kakor nezakonske otroke ...« (Ivan Cankar, Zbrano delo, 9. knjiga, Ljubljana: DZS, 1970, str. 25). Cankar se je lotil omenjenega vprašanja tudi v Popotovanju Nikolaja Nikiča in v več drugih delih, kot npr. v povestih Sreča, Križ na gori, Gospa Judit, Poslednji dnevi Štefana Polanca, itd.

Eden od krajev, kjer je našel ugodne razmere, je bila Nabrežina, rojstni kraj Iga Grudna, tedaj pod Goriško. V začetku devetdesetih let 19. stoletja se je tam – tudi zaradi naglega gospodarskega vzpona tega kraja – močno razmahnilo društveno življenje. Resman je bil leta 1892 med ustanovitelji Pevskega društva, ki je bilo kadrovsko zelo močno. Poleg njega je bil med ustanovitelji društva eden najslavnejših dirigentov, organistov in glasbenih teoretikov na Slovenskem v tistem času, Josip Čerin (»muzikant Joško«, kot ga je imenoval Fran Govekar), ki je bil prav tako zaposlen kot železniški uradnik na tamkajšnji postaji.¹⁵ Prav on je prevzel zbor, s tem da je v prvi polovici devetdesetih let bil mentor te pevske skupine še en vrhunski umetnik – skladatelj Hrabroslav Volarič, tedaj v službi v bližnjem Devinu kot učitelj.

Resman je bil v Nabrežini na skrivaj pod policijskim nadzorstvom; vendar ga to očitno ni oviralo; med drugim je nabral denarne prispevke za Družbo sv. Cirila in Metoda.¹⁶

V Nabrežini ni ostal prav dolgo, saj se je njegova odisejada na železnici nadaljevala. Do upokojitve kot postajni načelnik leta 1903 je še pogostokrat zamenjal delovno mesto: poleg v Trstu, Ali in Nabrežini je namreč, od sprejema v delovno razmerje na železnici, služboval še v Karlovcu, Sisku, Zagrebu, Št. Petru na Krasu (današnji Pivki), Zagorju, na Rakeku, v Divači, Borovnici, Velenju in Zalogu pri Ljubljani. Vrstni red krajev, kjer je bil v službi, ni točno znan, saj viri prinašajo različne podatke. Pomanjkljivi biografski podatki so tudi posledica dejstva, da o njem doslej še ni izšla nobena temeljita študija. Pogosto premeščanje je bilo vsekakor dokaz, da je bil nekomu očitno trn v peti.¹⁷

V Velenju se je seznanil s tedanjim škalskim kaplanom Antonom Aškercem,¹⁸ hkrati pa prišel v spor z nemškutarskim podjetnikom Lappom. Iz Velenja bi moral v Divačo (kjer je že pred tem služboval), vendar – kot je poročal Dom in svet – »vlada je zahtevala, da Resmana ne smejo več pošiljati na Primorsko«.

Resman se je vseskozi izkazal kot nesebična oseba, ki je vneto podpirala tako narodne ustanove kot posameznike. Med drugim je pregovoril Dragotina Ketteja (bil je iz istega kraja kot Resmanova žena), da je l. 1896 nadaljeval šolanje v Novem mestu. Pri tem ga je gmotno podprl.¹⁹ Bil je tudi med pobudniki Jurčič-Tomšičeve ustanove v okviru Slovenske matice, ki je razpisovala nagrade za umetniške izdelke. Bil je blagajnik te ustanove, s tem da je uspešno zbiral denarna sredstva za njen sklad.²⁰ Z Jurčičem ga je vezalo sodelovanje še iz časov, ko je pesnik iz Muljave opravljal časnikarsko delo za Slovenski narod.

Sodeloval je v akciji za prodajo prvega zvezka Gregorčičevih poezij. Čisti izku-

¹⁵ Nabrežina skozi stoletja, Trst: Graphart, 1996, str. 296.

¹⁶ Dom in svet, 1905, št. 2, str. 121. Slovenski narod, št. 5, 7.1.1905. Edinost, št. 10, 4.2.1893.

¹⁷ Podatke o službenih mestih sem povzel iz Slovenskega biografskega leksikona, III ... str. 86, Doma in sveta, 1905, str. 121 in Slovenskega naroda, št. 5, 7.1.1905.

¹⁸ Anton Aškerc, Zbrano delo, 7. knjiga, Ljubljana: DZS, 1993, str. 1142.

¹⁹ Iz pisma, datiranega 19.7.1896, ki ga je poslal Kette Resmanu izhaja, da mu je Kette – na očitno Resmanovo prošnjo – poslal nekaj literarnih nasvetov za nekatere Resmanove pesmi. Pismo hrani NUK, Rokopisni oddelek, Ms 721, Dragotin Kette.

²⁰ Simon Gregorčič, Zbrano delo, 3. knjiga, Ljubljana: DZS, 1951, str. 479.

piček svoje edine pesniške zbirke, *Moje dece* (objavljene leta 1901), pa je namenil za sklad za Prešernov spomenik v Ljubljani.²¹ Pri širjenju slovenske kulture se je razdajal do take mere, da so po njegovi smrti zapisali celo, da je bila njegova denarnica radodarna, četudi »v zahvalo so se mu rogali.«²²

Resman je sodeloval s slovenskimi časniki in revijami. Objavljal je večinoma pesmi in krajše prozne sestavke, tudi v obliki podlistkov. Med stalnimi tematikami se najbolj pojavljata domovinsko-rodoljubna in ljubezenska motivika.

Na literarnem področju vsekakor ni dosegel velikih dosežkov. Prav zato so ga nekateri označili za priložnostnega pesnika. Anton Aškerc ga v času urejanja in sourejanja Ljubljanskega zvona ni štel za dovolj kvalitetnega sodelavca. Zvon je sicer objavljajl njegove pesmi, vendar je to nekatere odkrito motilo, npr. Ivana Cankarja. Aškerc je v oceni *Moje dece* sicer pohvalil Resmanov »narodni ton«, vendar po drugi strani je ugotovil, da je pisal čisto zastarele verze.²³ Slovenski narod mu je očital »nerazumljiv diletantizem« in dodal: »Škoda, da on, ki je od nekdaj tako kipel za poezijo, ni temu dosledno v nji tudi enakomerno napredoval.«²⁴

Nenavadno pa je, da so se njegovi verzi vseeno ohranili. Ne v šolskih učbenikih in niti literarnih zbornikih, pač pa v zborovski pesmi. Resmanova besedila so namreč uglasbili najbolj znani slovenski skladatelji tedanje dobe: poleg Josipa Čerina (s katerim je služboval določeno obdobje) tudi Anton Foerster, Fran Gerbič, Anton Schwab, Gojmir Krek, Karlo in Emil Adamič in nekateri mlajši avtorji, kot npr. Stane Malič. Tako najdemo Resmanove pesmi v mnogih tiskanih muzikalijah različnih založb vse do današnjih dni. Med najbolj priljubljenimi pesmimi sodita Schwabova Slanica in Na lipici zeleni ter Planinec Emila Adamiča. Najbolj znana pa je verjetno Foersterjeva Planinska (*»V hribih se dela dan, v hribih žari ...«*).²⁵

Zaslugo, da je našel pot do zborovske glasbe, ima tudi Anton Aškerc, ki mu je svetoval, naj sodeluje s skladatelji. Menil je namreč, da je Resman s svojimi domačimi verzi, polnimi toplega občutja, našel pot do srca preprostega Slovenca.

Ivan Resman je pokopan prav zraven Antona Aškercu na Navju v Ljubljani, na istem pokopališču, kjer počivajo mnogi velikani slovenske književnosti in kulture nasploh. Z nekaterimi od teh, npr. Jurčičem in Bleiweisom, je sodeloval. Simon Gregorčič, ki je imel prijateljske vezi z Resmanom, je malo po smrti zapisal o njem:

»... Ne spiš! Živiš in nas bodiš,
z značajem, z 'deco' še živiš.«²⁶

²¹ Slovenski narod, št. 91, 22.4.1901. Iz prispevka izvemo, da je zbirko namenil ženi Ivana Tavčarja, iz česar je razvidna njegova politična usmeritev.

²² Slovan, 1905, št. 3, str. 93.

²³ Anton Aškerc, Zbrano delo, 7. knjiga..., str. 954 in 1142.

²⁴ Slovenski narod, št. 91, 22.4.1901.

²⁵ Pesniki Mošenj in okolice, Mošnje: Kara d.o.o., 2004, str. 117–120. Gl. tudi Ivan Vogrič, Ivan Resman-150-letnica rojstva, Primorska srečanja, 1999, št. 114, str. 138–139.

²⁶ Pesem ima naslov Značaj-trpin in je posvečena Ivanu Resmanu. »Goriški slavček« jo je poslal skupnemu znanu Ivanu Vrhovniku 19.1.1905. Gl. Simon Gregorčič, Zbrano delo, 2. knjiga, Ljubljana: DZS, 1948, str. 332 in 440.

SUMMARY

IVAN RESMAN AND EMIGRATION PROBLEMATIC

Ivan Vogrič

The purpose of the contribution is to deepen the knowledge about Ivan Resman (1848–1905), in public less known poet who had a certain role with the affirmation of Slovene national movement in the last decades of the 19th and in the beginning of the 20th centuries. Resman's life path was not straight-lined; it was influenced by the fact his family was among the first in Slovenia to emigrate organized in the USA; the family left for America at the end of the American Civil war when the poet was still a juvenile. One of the circumstances that later marked him, was constant transferring to different places of work, which kept him from the homeland for several years, and temporarily anchored him in the margin of the then vast Austro-Hungaria.

*Of approximately 80 poems of his sole collection *Moja deca* (1901), some deal with the emigration problematic; significant is the fact that in his early drama creations, he used the pen name *Ameriški*.*

*In Slovene space, Resman was active mainly in places along the South Rail where he served as a railway clerk. He was engaged in the animated societies' life of the late 19th century by performing functions, for example in Jurčič-Tomšič's institution within the *Slovenska matica*. He supported financially societies and pupils, for example Dragotin Kette, and at the same time wrote contributions for several Slovene newspapers and magazines: *Slovenski narod*, *Stritar's Zvon*, *Ljubljanski zvon*, the *Celovec Slovenec*, *Bleiweis's Novice*, the *Trieste Edinost*, *Domovina*, *Slovan*, etc. He cooperated with renowned cultural workers and politicians of that period, for example *Josip Jurčič*, *Anton Aškerc*, *Lovro Toman*, *Janez Bleiweis*, *Janko Kersnik*, *Henrik Costa*, etc.*

*Idealism and a romantic relation to the world winnow from Resman's poetry. His poems are simple and besides with love elements impregnated mainly with patriotic themes, in accordance with his many years' activity in national defence field. However, his poems are not of high artistic level. Much more than as poet, Resman is known for his merits for spreading Slovene literary language; even more as a writer of texts for songs that are still the repertoire of Slovene choir singing. His texts were set to music by significant Slovene composers of that period, to begin with *Emil Adamič*, *Anton Foerster*, *Anton Schwab*, *Fran Gerbič*, and others.*

*Thus, it is not a coincidence Resman is buried at *Navje* in *Ljubljana*, at the same place much more renowned Slovene litterateurs rest. At his death, main Slovene newspapers and literary magazines remembered him; among others *Simon Gregorčič* as well.*